

hedsunderstøttelse de to sidste Aar og i det hele taget gennem Aarene; men det falder jo navnlig paa de Aar, hvor der er stor Arbejdsløshed. Vi har jo faaet Oplysning i Udvalget om, hvor meget Understøttelsen andrager i Finansaaret 1925—26. Det er vist ikke opgjort endnu, hvor meget det bliver for 1926—27, men efter bedste Skøn og paa Grundlag af den Tid, der er gaaet, har vi faaet en Opgørelse over, hvor meget Arbejdsløshedsunderstøttelsen har andraget i disse to Finansaar. Jeg skal nævne disse Tal. For 1925—26 var den samlede Understøttelse — ordinær og ekstraordinær — i alt ca. 34,9 Mill. Kr. Naar man regner, at Arbejderne har betalt 1 Kr. til den ordinære Understøttelse, hver Gang det offentlige har betalt 65 Ø., har de deraf betalt de 15 Mill. Kr., hvilket vil sige, at det offentlige, Stat og Kommune, og Erhvervsvirksomheder her i Landet, som Staten har paalagt disse Udgifter, har betalt 19,9 Millioner eller lige ved 20 Mill. Kr. I 1926—27 er den samlede Understøttelse oppe paa ikke mindre end 46,26 Mill. Kr. —altsaa over 46 Mill. Kr. —, og Arbejderne har, naar man regner paa samme Maade, at hver Gang Arbejderne har givet 1 Kr., har Samfundet givet 65 Ø. til den ordinære Understøttelse, af disse Penge selv skaffet de 17,3 Mill. Kr. til Veje, medens det øvrige Samfund har udredet omtrent 30 Mill. Kr. Selv om vi gaar ned med dette Tilskud, saaledes som der nu stilles Forslag om her, og Arbejderne maaske maa forhøje deres Bidrag, som jeg før har nævnt, med 25 pCt., saa vil det vel nok blive omkring ved 4—5 Mill. Kr., det offentlige vil yde om Aaret.

Der er nu fra Arbejdsløshedskassernes og fra Socialdemokratiets Side sagt, at hvis denne Lov skal gennemføres, saa at de ikke kan faa mere, har de ingen Interesse i at blive offentligt anerkendt og faa Statsstøtte. Ja, hvis Arbejdsløshedskasserne og Arbejderne er saa velhavende, at 4—5 Mill. Kr. om Aaret ingenting betyder for dem, synes jeg egentlig, at saa er der heller ingen Grund til at opretholde Tilskuddene. Men jeg tror nu nok, at jeg skulde kende Arbejdsløshedskassernes og ogsaa Socialdemokratiets Mænd saa vel, at de ikke saadan lader 4—5 Mill. Kr. aarligt slippe sig af Hænde, naar de har Midler til at kunne faa dem; jeg tror ikke, der er nogen Fare i saa Henseende.

Begrundelsen for vor Stilling til Lovforslaget og til Ændringsforslagene ligger dels i — hvad jeg ogsaa nævnte ved første Behandling —, at under Hensyn til den Tilstand, som vore offentlige Finanser er i,

kan Samfundet ikke bære disse økonomiske Byrder. Hvem ved, hvor meget det bliver til næste Aar? I Aar har det altsaa været 30 Mill. Kr. Det er ganske ugorligt for det offentlige at blive ved med at udrede disse Udgifter. Men der er ogsaa en anden Side af Sagen. Jeg mener, at det af Hensyn til Erhvervslivet og til Bestræbelserne for at komme Arbejdsløsheden til Livs og faa Erhvervslivet i Gang ikke er gorligt at opretholde den gældende Lov. Der er sikkert ingen, der er i Tvivl om, at Arbejderne gennem deres Indflydelse paa Arbejdsbetingelserne — Løn og andre Betingelser — øver eller kan øve en ikke ringe Indflydelse paa Beskæftigelsesmulighederne i vort Samfund. Og er det Tilfældet — og at det er Tilfældet, er jeg ikke i Tvivl om; jeg tvivler heller ikke om, at Socialdemokraterne i deres stille Sind indrømmer det —, er det heller ikke urimeligt, at de ogsaa tager en større Del af Ansvar for de Krav og Betingelser, de opstiller, og selv i højere Grad tager Ansvar for den Arbejdsbetingelsespolitik, de fører. Det er altid godt, at man, naar man har Indflydelse, saa ogsaa har et ikke ubetydeligt Ansvar for Følgerne af sin Indflydelse og Stilling. Derfor tror jeg, at det baade finansielt og erhvervs-mæssigt er en Betingelse for vort Samfund, at vi kommer væk fra den gældende Lov over til Bestemmelser, der nedbringer Statens og det offentliges Udgifter i det hele taget, og lægger mere af Ansvar for den Arbejdsbetingelsespolitik, der føres, over paa dem, der fører denne Politik.

Det er ud fra disse Betragtninger, jeg vil gentage, at jeg vil anbefale de af Ministeren og Flertallet stillede Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Einer Jensen: Ved Lovforslagets første Behandling i dette høje Ting havde mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, Lejlighed til at gøre Rede for de Bestemmelser, som — jeg kan godt sige — tager Sigte paa at ødelægge den hidtil bestaaende Arbejdsløshedslovgivning, og til at kritisere dem. Han gjorde ligeledes Rede for, hvorledes den nuværende Arbejdsløshedslov er fremkommet ved et Forlig i 1924, hvor mit Parti resignerede paa adskillige Omraader blot for at faa en enstemmig vedtaget Ordning af Arbejdsløsheds-spørgsmaalet og for at faa dette Spørgsmaal taget ud af den offentlige politiske Diskussion. Det var derfor ikke uberettiget, naar han den Gang hævdede, at det, der skete her, i Virkeligheden var et Brud paa Tro og Love. Forudsætningen for vor Tiltrædelse